

DRUGI ZA KINTU

- Roman o Stefani Plam -

DŽENET IVANOVIČ

Preveo
Vladimir D. Janković

■ Laguna ■

Naslov originala

Janet Evanovich
TWO FOR THE DOUGH

Copyright © 1996 by Janet Evanovich

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Aleksu i Piteru,
zato što su oduvek imali više vere nego zdravog razuma
– i zato što su bili dovoljno pažljivi da ne zgaze na san.*

Glava prva

ZNALA SAM DA JE RENDŽER PORED MENE jer sam videla kako mu se minduša presijava na mesečini. Sve ostalo s njim u vezi – majica, pancir, zalizana kosa i devetmilimetarski glok – sve je bilo crno kô noć. Čak i koža kao da mu je potamnela u tmuni. Rikardo Karlos Manozo, kubansko-američki kameleon.

Ja sam, s druge strane, plavooki, svetloputi produkt mađarsko-italijanskog spoja, ni blizu tako lukavo kamuflirana za tajne noćne aktivnosti.

Pozni je oktobar bio, Trenton je uživao samrtne plodove miholjskog leta. Rendžer i ja čučnusmo iza žbuna hortenzije, na uglu ulica Patersonove i Vajklifove, i nimalo nismo uživali ni u miholjskom letu ni u blizini onog drugog, kao ni u bilo čemu uopšte. Čučali smo tako neka tri sata, a od tolike čučnjave ne može da ti ne splasne raspoloženje.

Nadgledali smo kućicu na broju 5023 u Patersonovoj, prateći dojavu po kojoj će se Keni Mankuzo pojaviti ovde da poseti svoju devojku Džuliju Senetu. Keni Mankuzo je ne mnogo pre toga bio optužen da je pucao na radnika na benzinskoj pumpi (za koga će se ispostaviti da je nekadašnji Mankuzov najbolji drug) i pogodio ga u koleno.

Mankuzo je položio kauciju preko kompanije Vinsenta Plama, oslobodio se zatvora i vratio u zagrljaj civilizovanog društva. Čim je pušten, nestao je bez traga i glasa, a tri dana kasnije nije se pojavio na preliminarnom saslušanju. Vinsentu Plamu to se ama baš nimalo nije svidelo.

Budući da je stanje takvo da, dok god Vinsentu Plamu ne smrkne, meni neće da svane, ja sam taj Mankuzov nestanak sagledala iz znatno povoljnije perspektive. Vinsent Plam mi je rod, a i poslodavac. Radim za Vinija kao lovac na ucenjene glave, pa tipove kojima se posreći da umaknu dugoj ruci zakona vraćam pod okrilje sistema. Ako uspem da dovučem Kenija, sleduje mi deset posto od njegove kaucije, koja iznosi 50.000 dolara. Delom dobijene sume moraću da častim Rendžera što mi je pomogao prilikom hvatanja, a ostatak iznosa otići će na kredit za auto.

Rendžer i ja smo imali neki, kao, labav partnerski odnos. Rendžer je rođeni, do bola hladnokrvni, neprevaziđeni lovac na ucenjene glave. Zamolila sam ga da mi pomogne jer sam u to vreme još pekla zanat i pomoć svake vrste apsolutno mi je bila potrebna. Njegovo učešće u toj akciji bilo je u rangu jebanja iz sažaljenja.

„Mislim da ovaj neće 'se pojaviti“, reče Rendžer.

Prešla sam u defanzivu, sumnjajući pri tom da mi, možda, nije promakla neka slaba karika u lancu. „Razgovarala sam jutros sa Džulijom. I objasnila joj da bi je mogli smatrati za saučesnicu.“

„I zbog toga je odlučila da ipak sarađuje?“

„Pa, i ne baš. Odlučila je da sarađuje kad sam joj rekla da se, pre te pucnjave, Keni povremeno viđao s Deniz Barkolovski.“

Randžer se smeškao u tami. „Slagala si je za Deniz?“

„Aha.“

„Ponosim se tobom, mala.“

Nije mi bila mrska ta laž, budući da je Keni težak ološ i prestupnik, i Džulija bi stvarno već jednom morala da potraži nekoga po svojoj meri.

„Izgleda da se možda predomišlja da li da se osladi plodovima osvete i škartira Kenija. Je l' znaš gde on stanuje?“

„Stalno se seljaka. Džulija nema njegov broj. Kaže da je oprezan.“

„Ovo mu je prvo krivično delo?“

„Aha.“

„Verovatno je nervozna što živi u velikoj kući. Pune joj uši onih priča o devojkama koje su silovali poznanici.“

Začutasmo kad se pojavio neki pikap. Bila je to tojota s pogonom na četiri točka, ganc nova, iz salona. Tamne boje. Privremene registarske tablice. Ekstra antena za telefon u kolima. Tojota je usporila ispred kućice, a onda ju je vozač parkirao na prilazu. Izašao je iz kola i zaputio se prema ulaznim vratima. Bio nam je okrenut leđima, a svetlo je bilo oskudno.

„A, šta misliš?“, upita Rendžer. „Je l' to Mankuzo?“

S ove razdaljine nisam mogla da procenim. Čovek je, istina, imao odgovarajuću visinu i težinu. Mankuzu je bila dvadeset i jedna godina, imao je sto osamdeset dva-tri centimetra, 85 kilograma i tamnosmeđu kosu. Iz vojske je izašao pre četiri meseca, i bio je u dobroj formi. Više njegovih fotografija prošlo mi je kroz ruke kad je raspisana poternica, ali mi iz ovog ugla te slike nisu bile ni od kakve vajde.

„Moglo bi da bude on, ali ne bih se baš zaklinjala dok mu ne vidim lice“, reko.

Vrata se otvoriše i čoveka nestade u kući. A onda se vrata zatvoriše.

„Mogli bismo lepo da priđemo, uljudno zakucamo na vrata i potražimo čoveka“, reče Rendžer.

Klimnuh glavom, odobravajući. „To bi moglo da upali.“

Stajali smo, podešavajući pojaseve sa zataknutim pištoljima.

Na sebi sam imala tamni džins, crnu majicu dugih rukava, bez izreza, mornarički pancir i crvene široke pantalone. Kovrdžavu, do ramena dugu smeđu kosu vezala sam u konjski repić i zadenula je ispod plavog kačketa. U crnoj najlonskoj

mrežastoj futroli, uz lisice i sprej za odbranu od napasnika, nosila sam smit i veson *chief special* s pet metaka u šaržeru.

Pređosmo preko travnjaka i Rendžer uperi baterijsku lampu u ulazna vrata kuće; lampa je bila četrdeset pet centimetara dugačka, a prečnik joj je kod sijalice iznosio oko dvadeset. Bacala je jako svetlo, a Rendžer reče da je odlična za nanošenje teških telesnih povreda u predelu glave. Srećom, nije mi bilo suđeno da prisustvujem takvom batinanju. Meni je da padnem u nesvest bilo dovoljno da gledam film *Reservoir Dogs*, i nisam imala ni najtanju iluziju da ne bih, ako već dođe do razbijanja lobanja baterijskom lampom u mom neposrednom okruženju, samo zažmurila i, onda se, možda... opredelila za neko drugo zanimanje.

Pošto se niko iz kuće nije oglašavao, krenula sam duž zida, olabavivši revolver u fotroli. Standardna procedura za onoga ko čuva leđa. U mom slučaju bio je to, manje-više, isprazan čin. S dozom pobožnosti odlazila sam u streljanu, da vežbam pucanje, ali – ako ćemo pravo – beznadno sam nedarovita za te mehaničke stvari. Istrajava u meni neki iracionalan strah od oružja, i uglavnom gledam da u mom malom smitu i vesonu nema metaka, tek da mi se slučajno ne desi da raznesem sebi prste na nogama. Jednom zgodom, kad sam morala da pucam u jednog čoveka, toliko sam se pogubila da sam zaboravila da izvadim pištolj iz futrole pre nego što sam povukla obarač. I nije mi se ta predstava više izvodila, zaista.

Rendžer je ponovo zalupao na vrata, sada još jače. „Agent za hvatanje odbeglih kažnjenika“, povika on. „Otvorite vrata.“

Ovoga puta nije ostao bez odgovora; vrata se otvoriše, ali na njima nisu stajali ni Džulija Seneta ni Keni Mankuzo, već Džo Moreli iz trentonske policije, od onih koji na teren izlaze u civilnom odelu.

Svi smo stajali tako, zanemeli od čuda što se srećemo u ovakvoj situaciji.

„Je l' ono tvoj kamionet na prilazu kući?“, najzad Rendžer upita Morelija.

„Aha“, reče Moreli. „Maločas sam stigô.“
Rendžer klimnu glavom. „Lepa kolca.“

Moreli i ja smo bili iz starog grada, radničkog kvarta u Trentonu gde su odbačene pijandure i dalje nazivane skitnicama, a samo homići išli kod mehaničara da im promeni ulje. Moreli je dugo zloupotrebljavao moju naivnost. Nedavno mi se bila ukazala prilika da mu vratim milo za drago, a sada smo ponovo bili u fazi međusobnog odmeravanja snaga i skakutali naokolo tražeći idealnu poziciju da se ušančimo.

U tom je času Džulija virnula iza Morelijevih leđa.

„I, šta bi?“, obratih se Džuliji. „Zar nije Keni trebalo da navrati večeras?“

„Jeste, malo sutra“, reče ona. „Kao da ikad uradi ono što kaže da će uraditi.“

„Je l' zvao?“

„Ma ništa. Nije zvao. Ništa. Verovatno je sa Deniz Barkolovski. Što ne odeš lepo tamo pa njoj zakucaj na vrata.“

Rendžer je stoički slušao sve ovo, ali dobro sam znala da se smeje u sebi. „Idem ja“, reče on. „Ne volim da se uplićem u te neprijatne privatne dogodovštine.“

Moreli me je istrajno posmatrao. „Šta ti je to s kosom?“, upita.

„Ništa, evo je ispod kape.“

Nabio je ruke u džepove farmerki. „Baš seksi.“

Moreliju je sve seksi.

„Kasno je“, reče Džulija. „Moram sutra na posao.“

Pogledah na sat. Pola jedanaest. „Javićeš mi ako se budeš čula s Kenijem?“

„Sigurno.“

Moreli me je otrpazio. Došli smo do njegovog kamioneta i čutke gledali u njega neko vreme, svako zabavljen sopstvenim mislima. Pre ovih kola imao je džip široki. Bomba ga je

raznela u paramparčad. Srećom po Morelija, u tom trenutku nije bio u kolima.

„Šta ćeš ti ovde?“, upitah ga najzad.

„Isto kô i ti. Kenija tražim.“

„Nisam znala da i ti loviš ove pod kaucijom.“

„Mankuzova majka je od Morelijevih, pa me je rodbina zamolila da potražim Kenija i porazgovaram sa njim pre nego što se uvali u još veću nevolju.“

„Zaboga! Je l' ti to oćeš da kažeš da si u rodu s Kenijem Mankuzom?“

„Sa svima sam ja u rodu.“

„Sa mnom nisi.“

„Je l' imaš još neku vezu sem Džulije?“

„Ništa naročito.“

On malo razmisli. „Mogli bismo zajedno da radimo na ovome.“

Podigoh obrvu. Poslednji put kad sam radila sa Morelijem popila sam metak u guzicu. „A u čemu bi bio tvoj doprinos?“

„Pa, znam rodbinu.“

Kenii bi možda stvarno i bio toliko glup da u ovakvoj situaciji pribežište pronađe kod rodbine. „A kako ja da znam da me na kraju nećeš isključiti iz cele stvari?“ Što bi, inače, ličilo na njega.

Nijedan mišić na licu nije mu se pomerio. Bilo je to jedno od onih lica, lepih u mladosti, koja vremenom dobijaju na karakteru. Tanušan ožiljak presecao mu je levu obrvu. Nemo svedočanstvo života provedenog s one strane svakog zdravog opreza. Trideset i dve su mu, dve godine je stariji od mene. I sam. I dobar pandur. Ono, u kojoj je meri ostao ljudsko biće, moglo bi da se raspravlja.

„Pa, rekô bih da ćeš jednostavno morati da mi veruješ“, reče on i počeo da se ceri, klataći se na petama.

„Ma daj, beži.“

Kad je otvorio vrata tojote, zapahnuo nas je miris novih kola. Hitro se smestivši za volan, uključio je motor. „Sumnjam da će se Keni pojaviti ovako kasno“, reče.

„Male su šanse. Džulija živi s majkom. Majka joj radi u noćnoj smeni, kao medicinska sestra u Bolnici sv. Franje. Vratit će se kući za pola sata, a nikako ne mogu da zamislim Kenija da dopleše ovamo kad je mama tu.“

Moreli klimnu glavom i odveze se. Kad su mu zadnja svetla nestala u daljini, otišla sam do drugog ćoška, gde sam bila parkirala svoj džip rengler. Kupila sam polovan rengler od Skugija Krijenskog. Skugi je vozilo koristio da raznosi picu za *Pinovu piceriju* i kola su, kad bi se ugrijala, mirisala na testo i sos marinaru. Beše to onaj saharski model, kamuflažne bež boje. Vrlo prikladan za slučaj da mi padne na pamet da se pridružim nekom vojnom konvoju.

Verovatno i jesam bila u pravu zaključivši da je prekasno i da se Keni sigurno neće pojaviti te večeri, ali sam procenila da neće biti zgorog da još malo visim tu, tek za svaki slučaj. Namakla sam pokretni krov preko džipa, da ne bodem oči, i zavalila se u sedišta da na miru čekam. Nije to bilo ni izbliza dobro mesto za skrivanje kao žbun hortenzije, ali moglo je da posluži. Ako se Keni pojavi, mobilnim ću nazvati Rendžera. Nisam bila baš bogzna kako zagrejana da sama jurim tipa koga su skleptali za teško ranjavanje.

Deset minuta docnije, kraj kuće Senetinih prošao je mali hečbek. Utonula sam u sedišta, a automobil je produžio. Posle nekoliko minuta i hečbek se ponovo pojavio. Zastao je ispred kućice. Vozač je zatrubio. Džulija Seneta je istrčala iz kuće i uskočila na suvozačevo sedišta.

Pokrenula sam motor kad su stigli do sledećeg ugla, ali sam sačekala da skrenu pre nego što sam upalila svetla. Bili smo na samom obodu starog grada, u naselju porodičnih kuća umerene tržišne vrednosti. Saobraćaja nije bilo i tim je lakše bilo opaziti automobil ispred, pa sam se držala na

pristojnoj razdaljini. Hečbek je izašao na Hamiltonovu i krenuo na istok. Sad sam mu već bila bliže, jer je i saobraćaj bio gušći. Pratila sam ih tako sve dok Džulija i njen prijatelj ne zastadoše na parkingu kraj mračnog trotoara.

Parking je, kao i uvek u ovo doba noći, bio prazan. Njuškalo što ganja ucenjene glave nema tu gde da se sakrije. Isključila sam svetla i skliznula na suprotni kraj parkinga. Uzela sam dvogled sa zadnjeg sedišta i usmerila ga ka automobilu.

Malo je nedostajalo da otegnem papke kad mi je neko zakucuo na vrata.

Bio je to Džo Moreli, koji je očito uživao u činjenici da je uspeo da me iznenadi i nasmrtno preplaši.

„Trebalo bi da nabaviš durbin za noćno osmatranje“, reče on predusretljivo. „S ove razdaljine po mraku ništa nećeš videti.“

„Nemam durbin za noćno osmatranje. A šta ti ovde uopšte tražiš?“

„Pratio sam te. Pretpostavio sam da ćeš još da čekaš Kenija. Nisi baš dobra u ovom poslu, ali neviđeno imaš sreće i, kad uzmeš neki slučaj, temperamentna si kô pit bul kad mu bace kosku.“

Poređenje nije bilo najlaskavije, ali je skroz naskroz bilo na mestu. „Jesi li ti dobar s Kenijem?“

Moreli slegnu ramenima. „Ne poznajem ga baš toliko dobro.“

„Nisi, znači, u fazonu da se sad odvežeš tamo, tek koliko da mu se javiš.“

„Ne bih želeo Džuliji da upropastim provod, u slučaju da ono tamo nije Keni.“

Oboje smo posmatrali vozilo; i bez noćnog durbina jasno se videlo da je počelo da se tresse. Praznim parkingom razlegoše se prepoznatljivi zvuci, stenjanje i cviljenje.

Odoleh nekako nagonu da se uzvrpoljim u sedištu.

„Đavo da ih nosi“, reče Moreli. „Ako ne uhvate ritam, ima da unište amortizere na tom automobilčetu.“

Auto je najzad prestao da se tresse, čuo se zvuk paljenja motora, i svetla se popališe.

„Bogo mili“, rekoh. „Nije baš dugo trajalo.“

Moreli se žurno ugura na suvozačevo sedišta. „Mora da su još usput počeli. Sačekaj da izađe na ulicu pre nego što uključiš svetla.“

„Sjajna ideja, ali bez svetala ne vidim kuda vozim.“

„Na parkingu si. Šta tu ima da se vidi? Čist makadam na sve strane, nema u šta da se udari!“

Milela sam.

„Izgubićeš ga“, reče Moreli. „Nagazi sad.“

Nagazila sam, sad smo išli trideset na sat, bauljajući kroz tamu. Klela sam se Moreliju da ni tonu balege na putu ne bih videla.

Na to je on oponašao kokoške kvocanje, te ja tad nagazih gas do daske.

Čulo se jedno moćno *vuuuš*, i rengler se za tili čas oteo kontroli. Pritisnula sam kočnicu, i auto naglo zastade, tako da mi se leva strana trznula, digla i naherila pod uglom od trideset stepeni.

Moreli je izašao da vidi šta se desilo. „Naletela si na ono ostrvo“, reče. „Idi malo u rikverc, biće sve u redu.“

Sišla sam s ostrvceta, pa u rikverc, nekoliko metara. Kola naglo skrenuše ulevo. Moreli ponovo izađe da pogleda, dok sam ja već mahitala, besnela, pušila se i proklinjala sebe što sam uopšte slušala Moreliju.

„Gadna stvar“, reče Moreli, nagnuvši se kroz otvoren prozor. „Pukô ti naplatak kad si udarila u ivicu. Da zovemo pomoć na putu?“

„Namerno si ovo uradio. Hteo si da me sprečiš da uhvatim tvog kvarnog rođaka, to je.“

„Ej, slatkišu, nisam ti ja kriv što slabo voziš.“

„Đubre si ti, Moreli. Đubre.“

Iskezio se. „Bolje ti je da budeš fina prema meni. Mogao bih da ti napišem kaznu zbog neoprezne vožnje.“

Cimnula sam telefon iz džepa i pozvala Ala mehaničara. Al i Rendžer su dobri drugari. Preko dana Al vodi regularan posao, sve po zakonu. Posumnjala sam nešto da noću valja delove, čerupajući ukradena kola, ali mene se to svakako nije ticalo. Važno mi je bilo samo da mi popravi točak.

Sat kasnije bila sam na točkovima. Nije više bilo smisla pokušavati da stignem Kenija Mankuza. Odavno je taj otišao svojim putem. Zastala sam kod prodavnice, kupila pola kilograma sladoleda od kafe da zapušim lepo sebi arterije, i produžila kući.

Živim u glomaznoj, trospratnoj stambenoj zgradi od cigle, nekoliko kilometara daleko od doma mojih roditelja. Iz zgrade se izlazi na uvek prepunu ulicu gde ljudi mahom hvataju zjala; pozadi su nanizani porodični bungalovi, uredan kraj.

Moj stan ne gleda na ulicu, već na parking, i na drugom je spratu. Imam spavaću sobu, kupatilo, kuhinju i dnevnu sobu koja služi i kao trpezarija. Kupatilo mi podseća na ono iz serije *Porodica Partridž*, a zbog nevesele finansijske situacije, moj bi se nameštaj mogao opisati kao eklektičan – što vam je fini izraz da opišete gomilu stvari koje se jedne s drugima nikako ne uklapaju.

Kad sam izašla iz lifta, zatekoh gospođu Bestler s trećeg sprata u hodniku na mom, drugom spratu. Gospođa Bestler ima osamdeset tri godine i noću ne spava baš najbolje, pa tako hoda po hodnicima, da se razrmda.

„Ej, gospođu Bestler“, rekoh. „Kako je?“

„Da se žalim – ne vredi. A ti, izgleda, radiš noćas? Jesi uhvatila nekog kriminalca?“

„Jok. Večeras ništa.“

„Šteta.“

„Sutra je novi dan“, rekoh otključavajući vrata, pa kliznuh u stan.

Moj hrčak Reks okretao se na svom točkiću, a stopalca mu kao neke ružičaste mrlje. Kucnuh mu po staklenom kavezu,

da ga pozdravim, a on istog časa stade, sav nakostrešen, blistavih crnih očiju velikih od straha.

„Gde si, Reks“, rekoh.

Reks ne reče ništa. On je od onih sitnih, što se ne čuju.

Bacila sam crnu tašnu na šank u kuhinju i izvadila kašiku iz fioke sa escajgom. Otvorila sam sladoled i, jedući, preslušala poruke na telefonskoj sekretarici.

Sve su bile od mame. Sutra će peći pile, i trebalo bi da dođem na večeru. I da gledam nipošto da ne zakasnim, jer je zet Beti Sadžek umro, a baka Mazur hoće da ide na pomen u sedam.

Baka Mazur čita novinske strane sa čituljama kao da su deo zabavne rubrike. U drugim mestima postoje klubovi i bratstva. U našem starom gradu glavna okupljališta su gostinjske sobe prilikom sahrana. Kad bi ljudi prestali da umiru, društveni život našeg starog grada naprečac bi zgasnuo.

Pojela sam sladoled i spustila kašiku u sudoperu. Reksu sam dala nešto zrnelja za hrčke i jedno zrno grožđa i – otišla u krevet.

Probudilo me je dobovanje kiše po prozoru spavaće sobe i starovremskim požarnim stepenicama od crnog gvožđa koje meni odrađuju posao umesto terase. Onako ušuškanoj u krevetu, prijao mi je taj zvuk kiše noću. Kad pada ujutro, ne sviđa mi se ni najmanje.

Morala sam još malo da uznemiravam Džuliju Senetu. I da proverim taj automobil u kojem je onaj došao po nju. Zazvonio je telefon i ja sam, automatski, posegnula za onim bežičnim što mi stoji kraj kreveta, pomislivši usput kako je zaista prerano za telefonske pozive. Po digitalnom satu bilo je tek sedam i petnaest.

Bio je to moj ortak pandur, Edi Gazara.

„Bro jutro“, reče on. „Vreme je da se ide na posô.“

„Je l' ti to onako zoveš?“ Gazara i ja smo odrasli zajedno, a sada je oženjen mojom sestrom od strica Širli.

„Ne zovem onako, nego da ti dam informaciju, ali vidim da me nisi skapirala. Još tražiš Kenija Mankuza?“

„Da.“

„Radnik na benzinskoj pumpi koga je spucao u koleno odjutros je mrtav.“

Tu sam se već prenula. „Šta je bilo?“

„Opet pucnjava. Šmiti mi rekao. Sedeo je za stolom kad su zvali. Neka mušterija je pronašla radnika, Mugija Bjuza, na benzinskoj pumpi, u kancelariji, sa rupetinom u glavi.“

„Zaboga!“

„A ja pomislio, možda će te zanimati da čuješ. Možda tu postoji neka veza, možda je i nema. Možda je Mankuzo procenio da nije dosta drugara da kokne u koleno, pa se vratio da mu raznese mozak.“

„E, za ovo ti dugujem.“

„Pa, dobro bi nam došla dadilja idućeg petka.“

„Dobro, ne dugujem ti baš toliko.“

Edi je nešto progundao i prekinuo vezu.

Na brzinu sam se istuširala, produvala kosu fenom i sabila je ispod kačketa *Njujork rendžersa*, pa okrenula obod na potiljak. Obukla sam leviske, crvenu flanelsku košulju preko obične majice i martinke, da stišam jezu od te kiše.

Reks je spavao u činijici za supu posle teške noći provedene na svom točkiću, pa sam na prstima prošla pored njega. Isključila sam sekretaricu, zgrabila svesku i crno-ljubičastu gor-teks jaknu i zaključala vrata za sobom.

Benzinska stanica *Deliov Ekson* nalazila se u Hamiltonovoj, nedaleko od moga stana. Svratila sam do prodavnice i kupila veliku kafu za usput i pakovanje krofni sa čokoladnim prelivom. Bar ja cenim da, ako stvarno želite da udahnete vazduh Nju Džersija, nema smisla povozan insistirati na zdravoj ishrani.

Na pumpi je bila sva sila pandura i pandurskih kola, a blizu ulaza u kancelariju stajala su kola hitne pomoći. Kiša je sada tek rominjala. Parkirala sam se na sledećem uglu i peške se probila kroz okupljenu masu, ponevši kafu i krofne, sve vreme se osvrćući oko sebe ne bih li ugledala neko poznato lice.

Lice Džoa Morelija bilo je jedino poznato među onima koja sam ugledala.

Prišla sam mu sa strane i otvorila pakovanje krofni.

Moreli je uzeo krofnu i pola odgrizao iz cuga.

„Nisi doručkovao?“, upitah.

„Iscimali su me iz kreveta zbog ovoga.“

„Mislila sam da ti radiš na odeljenju za poroke.“

„I radim. Volt Beker je ovde glavni. Znao je da i ja tražim Kenija, pa je pomislio da bi me trebalo uključiti.“

Oboje smo sad žvakali krofne.

„I, šta se dogodilo?“, upitah.

Policijski fotograf je snimao kancelariju. Dvojica bolničara hitne pomoći stajali su kraj njega, čekajući da zašniraju leš u kesu i odu.

Moreli je sve to posmatrao kroz stakleni prozor. „Mrtvozornik je procenio da je smrt nastupila u pola sedam. Upravo u to vreme je žrtva trebalo da otvori pumpu. Očigledno je neko prosto ušao i oduvao ga. Tri hica u lice, iz neposredne blizine. Nema tragova razbojništva. Kasa netaknuta. Svedoka, za sada, nema.“

„Profesionalni ubica?“

„Po svemu sudeći.“

„Je l' se ovde prodaju brojevi? Ili valja droga?“

„Koliko ja znam, ne.“

„Možda su lični razlozi. Možda je ovaj tucao nekome ženu. Možda je dugovao novac.“

„Možda.“

„Možda se Keni vratio da ga učutka.“

Ni najmanji se mišić nije pomerio na Morelijevom licu. „Možda.“

„Misliš da je Keni u stanju da uradi tako nešto?“

Slegnuo je ramenima. „Teško je reći šta bi Keni bio u stanju da uradi.“

„Video si tablicu na onim kolima sinoć?“

„Aha. To je auto mog rođaka Lea.“

Podigoh obrvu.

„Velika je to familija“, reče on. „A ja sam se već malo i odrodio.“

„Razgovaraćeš s Leom?“

„Čim se izvučem odavde.“

Gucnula sam još malo vrele kafe i primetila da mu je pogled prikovan za plastičnu čašu. „Kladim se da bi i tebi fino leglo malo tople kafe“, rekoh.

„Ubio bih nekoga za šolju kafe.“

„Daću ti malo ako me povedeš na razgovor s Leom.“

„Dogovoreno.“

Otpila sam još jedan gutljaj i dodala mu kafu. „Proverio si Džuliju?“

„Išô sam kolima. S isključenim svetlima. Nisam video ona kola. Možemo s njom da popričamo kad završimo s Leom.“

Fotograf je završio posao, pa su sad bolničari prionuli na posao. Ugurali su leš u kesu i položili ga na nosila. Nosila su klepetala dok su ih gurali preko praga, kesa je drhturila sa svojim beživotnim teretom.

Ona krofna mi je kao malter nalegla na želudac. Žrtvu, istina, nisam poznavala, ali mi je svejedno bilo teško. Bol pravednika.

Na mestu zločina zatekla su se dva detektiva iz odeljenja za ubistva i obojica su izgledali bogzna kako profesionalno u onim svojim kožnim jaknama. Ispod njih su nosili odela, plus kravate oko vrata. Moreli je pak na sebi imao plavu majicu, leviske, sportski žaket od tvida i patike. Neka fina izmaglica ugnezdila mu se u kosi.

„Ne izgledaš kao ovi ostali“, rekoh mu. „Gde ti je odelo?“

„Jesi li me ikada videla u odelu? Kad obučem odelo, ličim na gazdu kazina. Imam specijalno odobrenje da nikada ne nosim odelo.“ Izvadio je ključeve iz džepa i jednom od onih detektiva dao znak da odlazi. Detektiv mu je, primivši poruku, klimnuo glavom.

Moreli je vozio gradski auto. Bila je to stara žutomrka limuzina ferlejn, sa antenom što štrči iz prtljažnika i lutkom na zadnjem staklu. Rekao bi čovek da ne može ni pedeset na sat da izgura na uzbrdici. Sva je bila učukana, zardala, prljava.

„Je l' pereš ti nekad ovo?“, upitah ga.

„Nikad. Plašim se šta bih zatekao ispod prljavštine.“

„U Trentonu je privesti nekoga zaista izazov.“

„Aha“, reče on. „A i bolje je da ne bude baš suviše lako. Ne bi bilo zabavno.“

Leo Moreli je živio sa roditeljima u starom gradu. Bio je Kenijevo godište i radio s punomoćjima, kod Ternpajka, kao i njegov otac.

Kad smo se nas dvoje pojavili, na prilazu njihovoj kući stajalo je parkirano plavo-belo vozilo, a cela porodica je napolju razgovarala s jednim čovekom u uniformi.

„Neko je Leu ukrao kola“, reče gospođa Moreli. „Zamisli molim te! Kuda to ide ovaj svet? Ovako se nešto nikad nije događalo u starom gradu. A vidi sada...“

Tako se nešto nikad nije događalo u starom gradu zato što je on ličio na idealno mesto za mafijaše u penziji. Pre mnogo godina, kad je u Trentonu izbila pobuna, niko nije ni pomišljao da šalje patrolu da zaštiti naselje. Svaki matori vojnik i *capo* sedeo je pred kućom sa automatom u rukama.

„Kad si primetio da nema kola?“, upita Moreli.

„Jutros“, reče Leo. „Kad sam hteo da krenem na posao. A kola nigde.“

„Kad si ih poslednji put video?“

„Sinoć. Kad sam se vratio s posla, u šest sati.“

„A Kenija, kad si njega poslednji put video?“

Svi trepnuše.

„Kenija?“, reče Leova majka. „Kakve veze Keni ima s ovim?“

Moreli se, s rukama u džepovima, klatio na petama.

„Možda je Keniju auto bio potreban.“

Na to niko ništa ne reče.

Moreli ponovi pitanje. „Dobro, dakle, kada je neko od vas poslednji put razgovarao s Kenijem.“

„Bože blagi“, reče Leu otac. „Kaži mi, molim te, da nisi onom idiotu dao kola.“

„Obećô je da će ih vratiti“, reče Leo. „Kako sam mogao da znam?“

„Govna umesto mozga“, reče Leov otac. „To ti imaš u glavi... Govna, ne mozak.“

Predočili smo Leu da je u stvari pomagao prestupniku i podstrekivao ga na krivično delo, što znači da bi i sudija na takve aktivnosti mogao da gleda s podozrenjem. A onda smo mu napomenuli da bi, ukoliko vidi Kenija ili se čuje s njim, trebalo odmah da ga otkuca svom rođaku Džou ili, je l' te, Džoovoj drugarici Stefani Plam.

„Šta misliš, hoće li nas zvati ako mu se Keni javi?“, upitah Džoa kad ostadosmo sami u kolima.

Moreli je stao na semaforu. „Neće. Mislim da će Leo da uzme onu dizalicu za kola i razbije Kenija od batina.“

„Tako to rade Morelijevi.“

„Da, u tom fazonu.“

„Muška posla.“

„Aha. Muška posla.“

„A šta posle, mislim, kad ga razbije od batina? Misliš da će nas onda nazvati?“

Moreli odmahnu glavom. „Mnogo toga ti u stvari ne znaš, a?“

„Znam ja mnogo štošta.“

Moreliju osmeh zatitra na usnama.

„I šta sad?“, upitah.

„Idemo do Džulije Senete.“

Džulija Seneta je radila u knjižari na Državnom koledžu u Trentonu. Prvo smo je potražili kod kuće. Niko se nije javio

na zvonce, pa smo otišli do koledža. Saobraćaj je bio besprekoran, svi oko nas strogo su se pridržavali ograničenja brzine. Ništa ne može tako da uspori saobraćaj, da sve živo mili, kao neobeležena pandurska kola.

Moreli je ušao na glavnu kapiju i pošao ka jednospratnom zdanju od cigle i betona u kojem se nalazila knjižara. Prošli smo kraj jezerceta s patkama, pa pored nekoliko stabala i travnjaka koji još ne behu podlegli zimskoj čami. U međuvremenu je kiša ponovo počela da promiče, i sada je padala uporno, dosadno, kao da misli ceo dan da natapa zemlju. Učenici su prolazili pognutih glava, s navučenim kapuljačama kišnih mantila i dukseva.

Moreli je pregledao parking ispred knjižare, gotovo sasvim pun izuzev nekoliko mesta na spoljnom obodu, pa je bez oklevanja zaustavio kola na samoj krivini, izvan mesta dozvoljenog za parkiranje.

„Hitan slučaj?“, upitah ga.

„Nego šta nego hitan, dušice“, reče Moreli.

Džulija je radila nešto oko kase, ali nije bilo kupaca, pa je zastala bokom oslonjena o fioku s gotovinom, razgledajući lak na noktima. Tanušne bore pojaviše joj se između obrva kad nas je ugledala.

„Kilav neki dan“, obrati joj se Moreli.

Džulija klimnu glavom. „Ma, ova kiša.“

„Je l' ti se javljao Keni?“

Boja navali Džuliji u obraze. „Pa, ja sam se, u stvari, vide-la sinoć s njim. Zvao je baš pošto ste vi otišli i onda navratio do mene. Kazala sam mu da hoćete da razgovarate s njim. I da bi trebalo da vam se javi. Dala sam mu onu vašu vizitku s brojevima pejdžera i svim ostalim.“

„Misliš da će i večeras vraćati?“

„Neće.“ Ona odmahnu glavom, da bude uverljivije. „Rekao je da neće ponovo dolaziti. Da mora da se pritaji, jer su mu neki ljudi za petama.“

„Policija?“

„Rekla bih da nije mislio na policiju, ali ne znam o kome je reč.“

Moreli joj dade još jednu vizitkartu, napomenuvši joj pri tom da ga nazove slobodno, u bilo koje doba dana i noći, ako se bude čula s Kenijem.

Gledala ga je nepoverljivo, i meni se učinilo da od Džulije ozbiljniju pomoć ne bi trebalo da očekujemo.

Ponovo smo izašli na kišu i pohitali ka kolima. U tom ferleju je, izuzev samog Morelija, policiji pripadala jedino još nekakva reciklirana radio-stanica. Bila je podešena na policijski operativni kanal, pa je neprestano šuštanje prekidalo samo povremeno oglašavanje dispečera. I ja u svom džipu imam sličan radio, i mnogo sam se upinjala da naučim policijske šifre. Kao i svi ostali panduri koje sam poznavala, i Moreli je dispečera slušao nesvesno, nekim čudom primajući izuvijanu informaciju.

Izašli smo s koledža, i ja mu postavih neizbežno pitanje. „Pa, šta sad?“

„Instinkti mi jutros i ne pomažu baš mnogo“, reče on.

„U redu, hajde da vidimo šta sve imamo ovde. Šta sve znamo o Keniju?“

Posle onoga sinoć, znali smo da je sklon preranoj ejakulaciji, ali to verovatno nije bio podatak koji će Morelija u ovom času zanimati. „Dečko iz kraja, završio srednju školu, išao u vojsku, izašao pre četiri meseca. Još nezaposlen, ali očito ne oskudeva u novcu. Iz nepoznatih razloga odlučio da puca svom drugu Mugiju Bjuzu u koleno. Na licu mesta zatekao ga policajac koji u tom trenutku nije bio na dužnosti. Prekršio je uslovnu i ukrao kola.“

„Greška. Kola je pozajmio. Samo još nije stigao da ih vrati.“

„Misliš da je to bitan detalj?“

Moreli stade na semaforu. „Možda se dogodilo nešto pa je morao da menja plan.“

„Da, pa se vratio i skecao starog dobrog Mugija.“

„Džulija reče da Keni strahuje da mu je neko za petama.“

„Ko, Leov otac?“

„Ti se šegačiš“, reče Moreli.

„Ne šegačim se uopšte. Samo mi ništa posebno ne pada na pamet, a – koliko vidim – ni ti nisi bogzna kako zainteresovan za razmenu mišljenja. Eto, na primer, šta ti misliš, ko to juri Kenija?“

„Kad su Keni i Mugi saslušavani u vezi s onom pucnjavom, obojica su kazali da je to bilo nešto lično i da ne žele o tome da govore. Možda su zajedno ušli u neki gadan biznis.“

„I?“

„I, to je to. Ja mislim da je to.“

Posmatrala sam ga trenutak, pokušavajući da procenim da li on to mene loži. Verovatno me loži, pomislih, ali ne mogu da budem sigurna. „Dobro“, rekoh najzad uzdahnuvši, „imam ovde spisak Kenijevih prijatelja, pa ću sad da ga pročešljam.“

„Odakle ti taj spisak?“

„Zaštićena informacija.“

Morelija je ovo, izgleda, baš namučilo. „Provalila si mu u stan i ukrala onu njegovu crnu knjižicu.“

„Nisam je ukrala. Iskopirala sam je.“

„Ne mogu to da slušam.“ Spustio je pogled na svoju tašnu. „Ne nosiš valjda skriveno oružje, a?“

„Ko, ja?“

„Sranje!“, reče Moreli. „Mora da sam poludeo kad radim s tobom.“

„Sam si tako hteo!“

„Hoćeš da ti pomognem s tim spiskom?“

„Ne.“ Učinilo mi se da bi to bilo kao da listić za loto dam komšiji pa onda on dobije sedmicu.

Moreli se parkirao iza mog džipa. „Nešto moram da ti kažem pre nego što odeš.“

„Da?“

„Odvratne su ti te cipele.“

„Još nešto?“

„Izvini zbog onog s gumom sinoć.“

A, to li je.

U pet po podne zima mi se uvukla u kosti i bila sam sva mokra, ali sam onaj spisak pročešljala. Napravila sam kombinaciju telefonskih poziva i susreta, ali sam sasvim malo napredovala u sklapanju mozaika. Većinom su ti ljudi bili iz starog grada, i svi su znali Kenija od detinjstva. Niko nije priznao da je imao ma kakve veze s njim posle hapšenja, i nisam imala razloga da sumnjam u verodostojnost njihovih iskaza. Niko nije znao za bilo kakve poslovne aranžmane ili lične probleme između Kenija i Mugija. Više njih je posvedočilo da je Keni lakom čovek, varalica u duši. Zanimljivi su bili ti komentari, ali i suviše uopšteni da bi mi zaista pomogli. Nekoliko razgovora koje sam vodila bilo je prošarano dugim, napetim pauzama, meni krajnje neugodnim; pitala sam se šta li je sve ostalo neizrečeno.

Odlučila sam da uložim još jedan, poslednji napor toga dana, pa ponovo otišla do Kenijeve stana. Dva dana ranije nastojnik me je pustio unutra, ali tada je bio nakratko zbunjen mojim poslom. A ja sam potajno digla rezervni ključ dok sam razgledala kuhinju, i sada sam mogla da se ušunjam kad god hoću. Sad, koliko je to bilo po zakonu, nije bitno, ali sve i da me uhvate na delu, bila bi to tek gnjavaža, ništa više.

Kenij je živio nedaleko od Puta 1, u velikom stambenom kompleksu zvanom Hrastov breg. Budući da na vidiku nije bilo ni bregova ni hrastova, došla sam do zaključka da je naziv odabran kao reklamni slogan za trospratne bunkere od cigle, potencijalnim kupcima predstavljene kao luksuzna ponuda po pristupačnoj ceni.

Parkirala sam se i počela da škiljim, kroz mrak i kišu, u osvetljeni ulaz zgrade. Sačekala sam malo, dok neko dvoje ne istrčaše iz automobila i uleteše u zgradu. Prebacila sam

Kenijeve ključeve i moj sprej za odbranu od nasilnika iz crne kožne tašnice u džep jakne, navukla kapuljaču preko vlažne kose i iskrala se iz džipa. Kako je dan odmicao, temperatura vazduha je padala, i sad više smočene farmerke nisu zadržavale hladnoću. Toliko o miholjskom letu.

Prošla sam hodnikom pognute glave pokrivene kapuljačom, i imala tu sreću da mi dođe prazan lift. Popela sam se na treći sprat i požurila ka stanu 302. Zastala sam kod vrata osluškujući; ništa nisam čula. Pokucala sam. Pa opet kucala. Niko se ne oglašava. Gurnula sam ključ u bravu i, dok mi je srce tuklo kao ludo, šmugnula unutra, istog časa uključivši svetlo. Stan je, po svemu sudeći, bio prazan. Ušla sam u svaku prostoriju i zaključila da Keni očitno nije dolazio otkad sam poslednji put bila u stanu. Proverila sam telefonsku sekretaricu. Nijedne poruke.

Vratila sam se do vrata i ponovo oslušnula. S druge strane se ništa nije čulo. Isključila sam svetla, duboko udahnula i brže-bolje izašla u hodnik, dahćući od olakšanja. Posao sam obavila, i niko me nije video.

Kad sam sišla u prizemlje, zaputila sam se pravo ka poštanskim sandučićima i proverila Kenijev. Bio je do vrha natrpan koječime, što bi možda moglo da mi pomogne da pronađem Kenija. Nažalost, čeprkanje po tuđoj pošti prekršaj je po federalnom zakonu. Naročito se krađa pošte ne preporučuje. Stvarno ne bi bilo u redu, rekoš sebi. Pošta je svetinja. Da, ali čekaj malo. Pa ja imam *ključ* od sandučeta! Ne znači li to da imam izvesna prava? A opet, ne znači da je sve u redu budući da sam ipak na neki način ukrala taj ključ. Nabila sam nos u rešetku na sandučetu da vidim šta je unutra. Telefonski račun. To bi mogao da bude putokaz. Čeprkala sam po sandučetu pokušavajući da se domognem telefonskog računa koji mi je bio toliko potreban. U glavi mi se vrtelo od sili ne iskušenja. Privremena neuračunljivost, pomislilih. Da, zapala sam u stanje privremene neuračunljivosti. Ma, kad je bal, nek je bal!

Duboko sam udahnula, gurnula ključ u bravicu, otvorila sanduče i natrpala poštu u svoju veliku crnu tašnu. Onda sam zaključala sanduče i otišla, sva znojava, gledajući samo kako da stignem do svog auta pre nego što se vratim u stanje uračunljivosti, što bi me svakako zeznulo kao otežavajuća okolnost.

Glava druga

ZAVUKLA SAM SE IZA VOLANA, zaključala vrata i kradom se osvrnula oko sebe, da proverim da me neko nije video kako kršim federalni zakon. Tašnu sam privila na grudi, crne tačkice igrale su mi pred očima. U redu, očito je da nisam najhladnokrvniji, najžešći lovac na ucenjene glave u istoriji. A šta to pa ima veze ako uhvatim čoveka koga tražim, je l' tako?

Okrenula sam ključ, pokrenula motor i izvezla se s parkinga. Ubacila sam kasetu grupe *Aerosmit* i odvrnula kasetofon izbivši na Put 1. Smrklo se i padala je kiša, vidljivost je bila slaba, ali ovo je Džersi, a mi nismo od onih što će zbog svake sitnice da uspore. Stop svetla nekog automobila blesnuše ispred mene i ja ukočih, taman na vreme da ga ne čuknem. Na semaforu se upalilo zeleno, te mi nagrnusmo, svi s gasom do daske. Prešla sam preko dve pune linije da se prestrojim za skretanje i usput pretekla jednog bimera. Vozač mi je poslao poljubac i nalegao na trubu.

Odgovorila sam mu nedoličnom italijanskom gestikulacijom i uzgred mu pomenula majku. Kad si rođena Trentonjanka, to podrazumeva i izvesnu odgovornost u ovakvim situacijama.